

LBRIS

We know
books

UN ROMAN
DE
TEO MATEI ȘI BO HRIB

BLUES
CAFÉ

t...

TRITONIC

Tritonic Books

© Tritonic pentru prezenta ediție

București – 2024

Prolog

Piața Kogălniceanu din București se umpluse bine de cafenele, după PhotoCafe și The Coffee Factory, localuri mai de adulți, profesori sau corporatiști, apăruse și-un Teds, plin cu liceeni și studenți; apoi, pe-un colț, o chestie minusculă cu 2 mese și cafea de fițe, iar în locul unei curățătorii Nufărul de pe vremuri, la altă intersecție de străduțe, se deschisese de nici trei luni un spațiu foarte luminat, cu șase-șapte mese, înconjurate de fotolii comode, un loc cu aer de prețuri mari și lume de curând îmbogățită. *Blues Caffee*. Cu doi f și doi e.

Spre seară, statuia lui Kogălniceanu, vag luminată în portocaliu, se zărește cu greu pe cerul gri-mov, localurile sunt încă deschise și pline, iar în fața noii cafenele sunt două BMW-uri cu avariile pornite: un X5 ultimul model, uriaș și alb, alături de un 740 negru și cam vechi; în stația RATB oprește un troleibuz, mașinile sunt parcate care cum s-a putut; câțiva trecători se aventurează în intersecție pe diagonală. Puține zgomote se aud clar, în afară de vuietul surd și continuu al capitalei.

E 30 decembrie, aproape final de săptămână, sâmbătă mai exact...

La ora 17:47 (așa cum se va stabili ulterior) o explozie incredibil de puternică pulverizează *Blues Caffee* și aruncă în haos întreaga vecinătate.

1.

Ioan Pop

La teve sunt doar cretinisme – accidente, crize peste crize, scumpiri și scandaluri, iar pe telefon – frecventez doar Instagram – îmi proptesc privirea pe gagici minimalist îmbrăcate și milioane de pisici. Ar fi o idee să mă duc în pat cu gândul la o lene profundă care mă va cuprinde pe măsură ce voi fi din ce în ce mai conștient că mai mult de 70 de ore, vreo 80 ca să fiu precis, n-am niciun motiv de a ieși din casă. Frigiderul e plin și, pe noptieră, stocul vertical de romane polițiste – trebuie să am, totuși, o preocupare – trece de-un metru.

Un ghiont violent în cotul stâng îmi aduce aminte că nu sunt singur. Willy mă privește fix în ochi, cu acea minunată combinație de reproș și milogeală. Corect, am un motiv pentru care voi ieși afară de mai multe ori în următoarele 80 de ore. N-o să stea prea mult; deși e ditamai dihania, nu agreează pocnetele istericoide ale petardelor. Ca-n fiecare an, avem parte de nebunia consătenilor; când era mai mic se ascundea în baie între vasul de veceu și dulăpașul de sub chiuvetă și-și trăgea covorașul roz, moștenit de la viața anterioară, peste cap. Acum doar mă privește cu reproș și se cuibărește pe divanul alb, de la Ikea, lângă mine. Suntem doi tipi singuri și ciufuți. El are vreo 60 de kile, eu 104 și

gândul ăsta îmi duce privirea spre nasturii de la cămașa uitată pe mine de când am ajuns acasă. Stă crăcănată pe burtă. În 2022 și 2023 am reușit să pun 11 kilograme, cu ciocolată și covrigi cu mac ca leac pentru nervi. Anul viitor voi slăbi până la 88... Asta e o rezoluție pe 2024, cum zice puștimea pe Instagram. Auzi, rezoluție!

Mă preling în papuci și pășesc spre baie. Am un gust în gură de parcă am supt o clanță, sigur e de la cafeaua de căcat de la automatul de pe culoarul instituției, plus o gastrită tratată cu indiferență. Willy vine după mine cu mișcări săltate, sprintare. Storc tubul pe pastă de dinți pe periută și mă privesc în oglindă. Constat că e plină de picături de apă uscate, de urme de pastă de dinți și amprente grăsoase. N-a mai fost ștearsă de luni. Luni de zile. Îmi privesc fața de parcă m-aș vedea pentru prima dată: ochii mici, înfundați și întunecați, cearcăne maronii, obrajii căzuți, barba albă de câteva zile, părul nici scurt, nici lung; nici alb nici șaten. Dacă aș vrea să-mi plâng de milă, aș zice că sunt o epavă. Dar o epavă care va ieși la pensie, într-un final, indiferent ce au aștia de gând cu modificarea legii. Willy mă atenționează că e și el în baie. Îl mângâi rapid pe creștetul capului, îmi aruncă un fel de zâmbet rânjit și pleacă dincolo. Îi place să se uite la teve fără sonor.

Las periuța cu pasta albă pe paharul de plastic și dau drumul la apă. Rece. Îmi frec fața cu ambele mâini, privindu-mă în oglindă. Am obosit și n-am cui să mă plâng.

Willy latră scurt de două ori. Ce l-o fi apucat? Apoi încă o dată mai nervos. Scot capul pe ușa băii și privesc în sufragerie. Latră din nou și nu se mai oprește. Pe măsuta de lângă divan, o chestie rotundă, metalică și cu blat din plăcuțe de ceramică, adusă din Portugalia acum vreo douăzeci de ani și potrivită pentru grădină (dar n-am grădină!),

bâzâie și vibrează telefonul meu de serviciu. Pe ecran scrie, evident, *Boss*.

Willy mă observă și se potolește. Telefonul bâzâie mai departe, deplasându-se ușor spre marginea mesei. Îl prind la timp și răspund:

– Da.

– Să nu zici nimic! Avem o situație gravă. Tu trebuie să te duci. N-am nevoie de vreun puști.

Nu mă suna dacă nu era chiar ceva nasol. Nu e-un pisă-log și nici nesimțit. Ne știm de juma' de viață.

– Unde?

– Piața Kogălniceanu. A avut loc o explozie la o cafenea. Acum 10-12 minute. A fost activat Planul Roșu. Ȑilalți au plecat deja într-acolo.

– Și noi?

– Te duci și vezi. Nu știi ce poate să fie. Sigur nu gaze. Să nu fie ceva mai delicat. Vezi cine se ocupă, evaluezi și-mi dai de veste. La orice oră. Fără grabă. Ok?

– Ok.

– Și, Ioane, te rog fără nervi și presiuni, ăia de la capitală sigur au tinerei pe-acolo. Să nu vă luați în gură, ok?

– Sigur.

– De-sigur. Parcă așa era vorba ta.

– Desigur. Dar mă spălam pe dinți... Îl iau și pe Willy.

– Cum crezi... Succes!

– Merci.

Arunc telefonul pe divan. Willy s-a prins că e rost de ieșit afară. Am pantalonii și cămașa de la serviciu, că doar am fost și sâmbăta la treabă. Renunț la cravată și pun sacoul. Afară parcă e cald. Lesa scurtă pentru Willy, portofelul, cheile și pantofii. Cum era aia cu 80 de ore fără să ies...?

2.

Ștef Tudoran

Printr-o fantă subțire dintre draperii văd cerul întunecat, dar nu-mi dau seama dacă e seară sau dimineață. Mi s-a uscat gura, aș bea niște apă rece direct din sticlă, în ușa frigiderului. S-o simt cum mă zgârie pe gât, cum cade fiecare înghițitură în stomac ca un bolovan și să râgâi îndelung, prelungindu-mi plăcerea. Dar stai, că nu-s acasă la mine, aici trebuie să dau dovadă de delicatețe, de maniere alese. Adevărul e că iubita mea chiar merită asta. A înțeles din prima clipă cum e cu programul meu la tură și încearcă să se adapteze la el, să rămână trează atunci când sunt la serviciu, să stea cu mine când vin la ea, să mă facă să uit de hoți, criminali, borfași, violatori.

Nu prea știu din ce trăiește, dar o duce bine. Are un canal de YouTube unde postează tot felul de filmulețe despre artă și machiaje de zi sau de seară. Recunosc, e super-inteligentă. Iar copiii ăia care-o urmăresc sunt fascinați de conexiunile pe care le face între diverse opere de artă și fardul, plus rujul, plus rimelul cutare. Nu știu cum face legătura dintre mai știu eu ce tablou de Picasso și o față machiată ca de scenă. Dar îi iese. Din când în când, intră pe TikTok. De-acolo am înțeles că-i ies banii. Nu știu cum merge cu sponsorizarea și altele de genul ăla, dar clar are mai mult cash ca mine,

un inspector principal la Poliția Capitalei. De exemplu, și-a permis să achite trei nopți de cazare la Poiana Brașov la începutul lui ianuarie, când e mai scump, în pana mea, decât în Maldive. Și asta pentru că eu am ieșit din tură de dimineață, pe 30 decembrie, și mai intru pe 31 seara. Da, recunosc, balamuc curat, dar după aceea am trei zile libere, plus două de concediu. În care mi se rupe de orice furăciune sau futăciune din minunatul București.

Am ratat Crăciunul cu familia mea, dar jur că nu regret, așa că voi rata și vizita de curtoazie de pe 1 ianuarie, când un clan plin de hodorogi și puradei s-ar arunca în brațele mele, să mă pupe și să mă tragă de limbă. Cei de-o seamă cu mine, frați și veri, ar mustăci prin colțuri, atenți la răspunsurile mele, În funcție de categoria de vârstă, unii ar vrea să știe cu cât l-am prins pe interlopul X pe Bulevardul Aviatorilor, sau când mă voi așeza la casa mea, să aduc și eu, la un moment dat, un nepoțel, să măresc clanul orăcăitorilor. Încerc să-mi îndepărtez din minte imaginile alea. Stau pe spate, alături de femeia pe care o iubesc, am băut împreună o sticlă de gin cu apă tonică, am râs, am aruncat telefoanele care pe unde-am putut, apoi ne-am iubit de parcă nu ne-am fi văzut de-o viață.

Las-o dracului de sete, nu vreau să-mi trezesc fata... Mă întorc încet spre stânga, să văd ce face Dora. Doarme pe burtă, cu capul îndesat sub pernă. Cred că i se trage de la niște petarde aruncate mai devreme de niște copii, pe stradă. Ce Paștele mamei lor or fi având de sărbătorit de azi... Ori poate sunt mahmuri, la fel ca noi, fără să-i intereseze ce zi, ce oră e. Mă răsucesc încercând să nu fac prea mult zgomot, doar atât cât s-o pot atinge. Umerii îi ies din cearșaful violet și, în lumina asta difuză dată de lampa de veghe, de pe hol, par de marmură. Albi, ca de fildeș, dar nu

reci. Îi prind unul în palmă, apoi îmi las degetele să coboare pe coloana vertebrală, pe fesele care, și atunci când e relaxată, sunt ferme, ademenitoare. Le ating și tare mi-aș dori să-mi strecor mâna pe sub materialul ăsta lucios care mie îmi dă frisoane, dar ei în provoacă orgasme. Dora geme încet. Nu vreau s-o trezesc, așa că doar stau cu o mână pe curul ei, cu cealaltă pe abdomenul meu care pulsează.

De undeva, se aude un sunet înfundat. E, cu siguranță, un telefon pe vibrații. Mă întorc la loc, cu fața spre fereastră, și mă aplec să văd podeaua. Știu că, oricât aș fi băut, oricât de puțin aș fi dormit, telefonul meu e la marginea patului, cu ecranul în sus, să-l pot vedea. E-al meu. Văd un număr cunoscut, așa că înșfac mobilul, alerg spre baia care, slavă Domnului, e în capătul opus al apartamentului Dorei, închid ușa, mă așez pe veceu și răspund:

– Da!

– Știu că abia ai ieșit de dimineață, dar avem o situație de cod Zero.

Pulificii ăștia abia ieșiți din școală se cred la CIA sau FBI, au coduri, au... pana mea...

– N-o lungi, zi ce vrei!

– O explozie pe Bulevardul Kogălniceanu, la o cafenea nou deschisă.

– Am ieșit din tură de dimineață, intru mâine seară! În noaptea de revelion! Pana mea, nu e nimeni altcineva pe-acolo?!

– Mă scuzați, dar ordinul domnului comandant a fost să vă rog să...

Realizez că n-am de ce să mă cert cu un băiat cu tuleie de la dispecerat.

– Ok, zi!

– *Blues Caffee*, o explozie la o cafenea nou deschisă. L-am trimis pe Iamandi, dar el e nou și...

– Înțeleg, voi fi acolo cât de repede pot. Și spune-i comandantului să...

– Permiteți să raportez, eu doar am sunat ca să...

– Taci dracului, că n-am nimic cu tine!

– Să trăiți! Vă mulțumesc!

Și închide. Cred că anumite legende mi-au precedat imaginea printre noii veniți. Asta e bine. Nu trebuie să dau explicații nimănui. Ies din baie, crezând că am vorbit în șoptă. Pe hol mă așteaptă Dora. E somnoroasă, în tricoul ăla indecent care abia-i acoperă despîcătura dintre coapse. M-aș arunca asupra ei și-aș trânti-o din nou în pat, dar realizez că e șase fără zece, în seara zilei de 30 decembrie, și comandantul mi-a cerut să mă prezint la locul unei explozii. Îmi trec mâinile prin păr, ridic din umeri și oftez:

– Trebuie să plec, baby...

– Du-te, eu te aștept aici!

Trag pe mine hainele aruncate de dimineață prin tot apartamentul Dorei, cobor pe jos șase etaje pentru că nu am răbdare să chem liftul, în timpul ăsta sun un Bolt și mă rog să vină repede. Când ajung în stradă, văd mașina cu numărul oferit de aplicație. Mă arunc pe locul din spate, dreapta. Șoferul, un tinerel, se întoarce spre mine și mă întreabă precaut:

– Sigur acolo mergeți?! Deci am fost anunțați prin stație că acolo a fost o explozie, adică...

– Sigur, prietene! Sunt de la Poliția Capitalei, m-au trezit din somn să merg acolo, deci mergi fără grijă!

Se uită la mine în oglinda retrovizoare și-l văd cum se relaxează în scaun. Poate e greu de crezut, dar mai târziu se va lăuda colegilor că a dus, la locul crimei, un investigator.

Cobor din mașină și îmi trag masca peste nas. Poate sunt de modă veche, dar am una, sigilată, în buzunar. Just in case. Un fum înecăcios se ridică dinspre pereții clădirii care arată ca și cum ar fi supraviețuit unui bombardament. De niciunde, un tinerel în uniformă, probabil inspectorul Iamandi, se proptește în fața mea:

– Să trăiți! Permiteți să raportez! Sunt...

Răspund repede dând din mână:

– Știu cine ești, zi ce s-a întâmplat!

– Domnișoara inspector principal Tudoran, am fost chemați la o explozie. Sunt șase victime, patru autoturisme avariate, pompierii au acționat cu mijloacele de primă intervenție... Evaluează daunele apartamentelor de la etajele superioare...

Ridic mâinile și-i spun:

– Taci! De acum vom lucra împreună. Nu mi te adresa decât cu *Inspectore!* În caz contrar, rămâi singur și deznozi toate ițele.

– Am înțeles, să trăiți!

Mă rog să fi înțeles; nu mi-a plăcut niciodată să mi se spună *Inspector principal Adela Ștefania Tudoran*. Așa cum mă rog ca moșu-ăla care pare că-și plimbă dulăul pe trotuar nu are nicio legătură nici cu noi, nici cu explozia în sine. Vrea să pară blazat, aruncă priviri nevinovate și zidurilor fumegânde și țâțelor mele. În mod normal, cineva ar fi tras o panglică din aia care restricționa accesul, dar în seara asta se pare că suntem tot mai puțini pe metereze.